

HET SCHIP DER ST. LAURENSKERK TE ALKMAAR, NAAR HET WESTEN.

Over het algemeen zijn de vormen der St. Laurenskerk tamelijk streng. De muren bestaan voor het grootste gedeelte uit de witte groefsteen, welke gedurende de 15^e eeuw hier te lande als „godelsteyn” bekend was, en die nog tegenwoordig te Gober-tange aan de Maas wordt gebroken. Een eigenaardigheid van deze steensoort is, dat zij slechts in betrekkelijk dunne stukken kan worden verkregen. Rijker behandeld is alleen de voormalige sacristie, nu de consistorie-kamer, waar de vensters met sierlijk tracerwerk prijken, dat ineengevlochten takken verbeeldt. Deze sacristie, met de aardige galerij daarvoor, zal wel een werk uit het begin der 16^e eeuw zijn.

In dien tijd werd er zeer veel gedaan tot verfraaiing der kerk, doch het meeste van wat toen is aangebracht ging na de Hervorming te loor. In het bijzonder Meinard de Man, abt van het niet ver van Alkmaar gelegen klooster te Egmont, heeft zich door

schenkingen verdienstelijk gemaakt. Aan hem herinnert nog de groote slagklok in den toren boven het kruis der kerk, die hij in 1525 door Jasper Moor uit 's Hertogenbosch liet gieten.

Van de prachtige altaren, waarmede de kerk eens prijkte, is natuurlijk niets meer over. Maar wel vindt men in het koor de banken, waarin de geestelijkheid plaats nam voor het verrichten der kanonieke diensten. Die banken zijn in Laat-Gothischen trant versierd.

Ter begeleiding van het gezang dezer geestelijken werd aan de noordzijde van het koor een orgel geplaatst, dat een werk was van Jan van Coblents en in Mei 1511 voor het eerst werd bespeeld, gelijk een opschrift zegt.

Dit orgel, met zijn meesterlijk houtsnijwerk, is nog een van de schoonste sieraden der kerk. Het bestaat uit een galerij, waarvan stergewelven afhangen. Op deze galerij nam